

nister om, at man, naar Sagen kommer i Udvalg, kan faa disse Spørgeskemaer og muligvis kan faa en Oversigt over Svarene, der ere indløbne.

Der er adskillige Enkeltheder, der maaske burde omtales, jeg skal imidlertid kun omtale nogle faa, thi det foreliggende er et stort Aktstykke, som jeg ikke har gennemarbejdet saa grundigt, at jeg er i Stand til at gaa ind paa alle Enkeltheder i Øjeblikket. Men jeg skal nævne nogle Ting, jeg har lagt Mærke til.

Vor Repræsentation i Kina skal udøves i — ja, hvad skal jeg sige — i Forbindelse med den russiske. Jeg tror, dette er meget uheldigt. Russerne ere ikke vel ansete i Kina. Overhovedet undrer det mig, da der dog har siddet Mænd fra Østasien i denne Kommission, at der i Kommissionsbetænkningen staaer Forkertheder med Hensyn til Kina. At Kineserne skulde ønske at lade sig lede af Japanerne, tror jeg er ganske forkert. Der er vist for første nærmest Racehad mellem de to Nationer, og sikkert er det, at Kineseren med sin Aartusinder gamle Kultur ser med Foragt ned paa den japanske Parvenu. Han tager naturligvis fra ham, hvad han kan lære af ham, men jeg tror, Kineseren langt hellere tyer til en lille europæisk Nation, naar han har Valget, end til Japanerne. At Japanerne kunne tvinge sig ind paa Kina, er naturligvis en anden Sag. Dertil kommer, at der er stor Forskel paa Japanerne og Kineserne som Handelsmænd. Medens Kineseren er en overordentlig ærlig Mand, er den japanske Handelsmand det ikke, og det ligger navnlig deri, at Udøverne af Handel og Haandværk i Japan gennem Aarhundreder ere blevne ansete for en Pariakaste og altsaa have kunnet tillade sig at følge en anden Moral end det øvrige Folk, hvor de højere Egenskaber, Ærlighed, Ridderlighed o. s. v., netop staa højt.

Der er flere af Opgivelserne om danske i Udlandet, der ikke ere rigtige, og det beklager jeg meget, for det er et meget vigtigt Moment. Man skulde hellere have ladet være at nævne noget end nævne gale Tal paa Danske i Udlandet. Det kan ikke forlanges, at Kommissionen skulde vide, hvor mange der er i de enkelte Lande, for det er der ingen, der ved. Opgivelserne fra Statistisk Bureau f. Eks. ere sikkert ikke rigtige. De tages rimeligvis fra Folketællingerne i de enkelte Lande, og de enkelte Lande søge netop altid at faa saa mange indfødte som muligt og reducere de andre Nationer til det mindst mulige. Men for os er i øko-

nomisk Betydning ikke allene den herfra udflyttede Danske Dansk, men hans Børn ere ogsaa Danske, og det er det, det kommer an paa for os. Jeg vil være den højtærede Udenrigsminister taknemmelig for, naar Sagen kommer i Udvalg, at faa ogsaa en Opgivelse over de Ydelser, som gives til danske Kolonisationer. Denne Oplysning er vist ikke vanskelig at tilvejebringe, thi det er vist ganske overordentlig lidt, der ydes, og der kunde muligvis være Anledning til at stille Forslag i den Retning, fordi jeg anser de større danske Kolonisationer for at kunne faa den allerstørste Betydning for vort Erhvervsliv herhjemme, naar man behandler dem rigtigt.

Jeg skal endnu kun nævne en Enkelthed, som har forbavset mig meget. Den angaar vor Repræsentation i Argentina. Den Gang jeg kom ud, var der i Grunden intet Menneske, der havde nogen som helst Interesse for Repræsentationen i Argentina. Jeg kom ud — jeg havde nær sagt: ved en Tilfældighed; for den Plads, der i Grunden var ledig, var den i Rio, men saa gik det, som det er gaaet oftere, og det er noget, jeg finder igen i Kommissionsbetænkningen og ligeledes i Lovforslaget, og hvad vi maa se at komme bort fra. Jeg anerkender, at den højtærede Minister beskytter sine Embedsmænd. Men vi ere nødte til at se Sandheden i Øjnene, som den er. Mange Gange bliver der fra Udenrigsministeriets Side stillet Forslag med en saglig Begrundelse, hvor Grunden i Virkeligheden er en rent personlig. Jeg kan sige det saaledes for det Tilfældes Skyld, jeg her kommer til at omtale. Konsulatposten i Rio var som sagt ledig, men man havde ingen Mand til Buenos Ayres. Den Generalkonsul, der var der, havde i Aar og Dag erklæret, at han vilde ikke gaa videre, han var bleven ret ubehagelig til syvende og sidst, og man maatte have ham afløst. Derfor fik man en saglig begrundet Til-ladelse til at lade den for Rio bestemte Vicekonsul gaa over til Buenos Ayres. Den Gang var der ingen, der havde Blik for, at Argentina er et af de betydeligste Fremtidslande i Verden. Nu pludselig er man saa begejstret over dette Land, at det ikke er nok, man skal have en Konsularrepræsentation, men Manden skal ogsaa have en diplomatisk Titel. Hvorfor i al Verden skal den Generalkonsul, som det er fuldstændig paa sin Plads at sende til Argentina, have en diplomatisk Titel derovre? Det skulde undre mig, om der